

Spása přichází jen ve snech

Okolo toho starého omláceného domu chodívám každý den. Můj otec z toho nikdy nebyl moc nadšený, scházeli se tam drogově závislí. Bylo to klidné místo, špinavé, plné zoufalství a ztracených nadějí. Mnohokrát jsem si přála tam vejít, byla jsem vždy tak blízko, ale nikdy jsem do poškrábaných dveří nevešla. To se ale brzy změnilo, můj život sužován absencí matky ztrácel pomalu ale jistě smysl. Neměla jsem potřebu jíst ani pít a byla jsem neschopna smíchu. Byl na ni obrovský tlak a upadla do závislosti a stala se jedním z neviditelných. Opustila nás, nevím, jestli žije, dlouhou dobu jsem se tím trápila. Teď nevím, co vůči ní cítím. Otce jsem skoro neviděla, byl alkoholik a většinu času někde pil. Vždy jsem to vypouštěla z hlavy, ale potom, co se otec nakazil syfilidou, to nešlo ignorovat. Má útěcha byla jedna z nejostudnějších věcí, ubližovala jsem sama sobě. Je to taková pitomost, ale lehko se na ní vypěstuje návyk. To mi ale přestávalo stačit. Hledala jsem něco víc.

Právě v tuto dobu mě zastavila, její zelené oči byly plné bolesti a zoufalství, měla nádherné černé vlasy a velice bledou pleť. Ona byla jednou z neviditelných. Její ruce plné vpichů jen potvrzovaly to, co jsem už ze začátku věděla. Měla hlad, a právě toto byl důvod naší konfrontace. Prosila o jídlo, to ale nebylo nutné, už od pohledu byla podvyživená a já věděla, že jí dám vše, co mám. Pro jídlo jsem sáhla do svého poloprázdného batohu, bohužel tam ale nic nebylo. Byla jsem ale stoprocentně rozhodnutá, že ji hladu nenechám. Beze slova jsem ji chytila za ruku a vedla jsem ji ulicí. Po chvíli se mnou navázala oční kontakt a začala konverzovat. Říkala si El, pocházela z Dánska, k nám se dostala díky pašování heroinu. No, a abych to uvedla na pravou míru, byla transvestit, za tu dobu jsem se naučila ji oslovovat ženským rodem, tak to tak v tomto textu bude také. Byl to tedy muž a jmenoval se Mads, vystudoval vysokou školu, ale pak to s ním šlo z kopce.

Když jsme došly ke stánku s pizzou, koupila jsem jí kus a šly jsme si sednout na lavičku. Byla velice vděčná a milá. Svěřila se mi se svými útrapami a to samé jsem udělala i já. Znalý jsme se ani ne hodinu a já si připadala, že udělám vše, abych s ní mohla zůstat. Tyto emoce byly vzájemné, El se mi zahleděla do očí a navrhla náš společný život. Vše bylo tak rychlé, žádný normální člověk by s ní nikam neodešel. Já ale byla nadšená. To co jsem k ní cítila, bylo silnější než jakákoliv jiná emoce. To jsem si myslela, ale nebylo to tak. Ona byla něco jako převozník k novému životu, který jsem tak strašně moc potřebovala. V tu chvíli bych nemusela řešit otce, školu nebo cokoli jiného. Na té lavičce jsme spolu seděly asi pět hodin a nikdy se nestalo, že bychom neměli o čem mluvit. Za nějakou chvíli obloha zčernala, přišla noc. Já byla odhodlána, že kamkoli půjde ona, chci jít i já.

Odvedla mě k tomu starému domu. Tak nějak jsem tušila, že pobývá právě zde. Vešly jsme dovnitř, bylo zde asi dvanáct lidí, jejich zraky se obrátily na El a na mou maličkost. Spousta prázdných a ztracených duší na jednom místě a já nyní patřím mezi ně, nejspíš to tak má být. Pozornost se na nás, ale dlouho neupnula. El mě odvedla ke staré a ne moc čisté matraci, posadila

Natálie Tůmová, ZŠ Seifertova, Jihlava, 9. třída, téma 1. (Šla jsem tudy už mnohokrát...)

jsem se a ona udělala to samé. Nevěděla jsem co říct. El z kapsy vytáhla nějaký prášek, bez pochyby heroin. „Odešla jsi od všeho, co jsi měla, teď máš jenom mě,“ řekla a upřela na mě upřímný pohled. „Mám pocit, že nic jiného nepotřebuji, můj život ztratil směr a doufám v to, že mi ho opět dáš.“ Podívala se na mě a usmála se, byla tak krásná, když se smála. Následně vysypala na lžičku malé množství heroinu a zapalovačem mu změnila formu, následně ho umístila do injekční stříkačky a beze slova mi ji podala. Nepřemýšlela jsem, toto je začátek nového života. El mi pomohla s trefením se do žíly a já si látku vpíchla do těla. Následovaly nevolnosti a zvracení, to se ale ze začátku prý stává.

S El jsme se po nějaké době daly do kupy, přestala jsem studovat a všechny, kteří nežili v tomto domě, jsem odstříhnula. Byla tu spousta zajímavých lidí, heroin se zde vařil a vždy ho byl dostatek. Lidé zde mezi sebou nebyli přátelé, pouze spolu brali. To bylo to, co nás spojovalo a za co bychom každý z nás položili život. Byly jsme pijavice, které se navzájem vysávaly. Jen s jednou ženou to bylo jiné, dlouho jsem kolem ní jenom procházela a neviděla jsem jí. Nebyla důležitá. Mě zajímali jen vařiči, každý den jsme dostaly s El příděl a za to jsme chodily prodávat do ulic, někteří za to platili svým tělem, k tomu bych se ale už z principu nikdy nesnížila. Nebo spíš jsem na tom nikdy nebyla tak špatně. Nebudeme si lhát, kdyby bylo opravdu nejhůř, udělala bych to a ani bych nad tím nepřemýšlela.

Jednoho dne se El vydala prodávat sama, našla dobrého kupce a já mohla zůstat v domě. To byl ten osudný den, kdy jsem si jí konečně všimla. Ta žena, která nikdy nemluvila, tichá až s groteskním vzhledem. Byla jsem sjetá a posadila se vedle ní. Něco mě k ní táhlo, něco uvnitř mne. Podívala jsem se jí do očí, to stejné udělala i ona. Jen jsme tak seděly a dívaly jsme se na sebe. Jí ale po chvíli začaly stékat slzy po tváři. Nechápala jsem, co se děje, a asi to ani nebylo podstatné, jediné, co skutečně bylo, byl heroin. Beze slova mě chytila za ruku a upřeně se dívala na mé jizvy, jak na ty od sebepoškozování, tak i na ty od vpichů. Není to vlastně to samé? Já netušila, o co jde, nikdo zde nebrečí, dokázal by svou slabost. Proč to tedy dělá, přeci mě ani nezná? Za nějaký čas vyndala z kapsy fotografii a dala mi ji před obličej. Na ní bylo mé dvouleté já, v tu chvíli jsem to pochopila. Celý ten půlrok mě sledovala a ani na mě nepromluvila. Projela mnou vlna nenávisti a následně agrese. To ale bylo jen chvilkové, byla jsem pod vlivem a spokojená.

Ona nás opustila, upřednostnila heroin před svou dcerou. To samé jsem ale v podstatě udělala i já, opustila jsem otce. Jemu na tom ale stejně nikdy nezáleželo, já díky ní byla sama, bez matky. Ona měla být mým nejlepším přítelem a zároveň i učitelem. Ona se měla stát tou nejdůležitější osobou v mém životě, měla být se mnou. Mé už tak necelé srdce se rozpadlo, nemá zde být, nemá mě takhle vidět. Ani já zde nemám žít tento život. Měla jsem chuť křičet, ale nezmohla jsem se na to. Prostě jsem se rozbřečela a třásla jsem se, jako bych abstinovala. To ale brzo pominulo, heroin plnil svou úlohu přímo bravurně.

Někdo z nás dvou musel promluvit a já si byla jistá, že já to nebudu. „Jsi tak krásná,“ řekla a utřela mi slzy z tváře. Nevěděla jsem, co vlastně cítím, můj svět se rozpadal. „Jak jsi mohla,“

Natálie Tůmová, ZŠ Seifertova, Jihlava, 9. třída, téma 1. (Šla jsem tudy už mnohokrát...)

pronesla jsem a odešla jsem. Posadila jsem se na svou matraci a tiše jsem vyčkávala na El. Ta se ale nevrátila, zmizela, opustila mě. Měla jsem to očekávat, jsem tak naivní.

Jen jsem seděla a dívala se do stěny za neustálého pohledu své matky. Za nějakou dobu se ke mně posadil nějaký muž a podal mi obálku. Já si ji vzala a otevřela. Byl to dopis od El, opustila mě, už jí nejsem dost dobrá. Rozhodla se stát herečkou a já jí bránila v rozletu. Asi to chápu, má pravdu, stal se ze mě trosečník na ostrově obklopeném nejistotou a hničících ran. Tak takhle to dopadlo, přála jsem si být forenzní psycholog a stalo se ze mě toto. Nelituji ale ani jediné věci, kterou jsem udělala a ani kterou kdy udělám. Naše rozhodnutí nás utvářejí a já se nehodlám zabývat nepodstatnými věcmi, na to mám moc málo času. Prostě jsem si píchla další dávku. To je přeci to nejdůležitější. Tímto jsem ztratila svého spolutrosečníka, otce a naději na dobrou budoucnost. Ani nevím, co na to říct, asi si dnes dám ještě jednu dávku, heroin udělá svět opět krásný. Asi bych mohla něco udělat, ale píchnout si je prostě jednodušší.

Pár dní jsem pouze ležela a fetovala, to ale dál nešlo. Rozhodla jsem se navštívit svého otce. Otevřela jsem vrátka do zahrady a vešla jsem dovnitř. Nenapadlo mě ale zaklepat, přistoupila jsem k oknu a podívala jsem se dovnitř, stál tam otec, střízlivý a s nějakou těhotnou ženou. Láska v tomto domě nechyběla, bylo zde ze stěn cítit čiré štěstí. To že jsem odešla, bylo to nejlepší, co ho molo potkat, nezkazím mu to. Prostě jsem se otočila a vrátila jsem se zpět do domu, jenž byl plný nicoty a chybějící lidskosti. Toto je můj domov, a ten definuje mou osobu. Teď tu byla pouze má matka, tak moc bych si přála jí padnout do náruče, měla jsem ale pocit, že nemůžu a taky jsem nemohla. Prostě jsem se opět posadila na matraci a začala jsem si uvědomovat, že patřím mezi ně, jsem neviditelná. Lidé jsou slepí a hluchí, a tak to má asi být.

Musela jsem to ze sebe dostat, dala jsem si dávku, vzala jsem si papír s tužku a něco jsem ze sebe vyplodila. Bylo to toto:

Ohlížím se okolo sebe... Je to tak odporné místo, okolo mě prochází tak strašně moc zlých lidí. Usmívají se, nemyslí na to, co dělají, a v tom horším případě o tom vědí a nevdí jim to, dokonce se jim to líbí. Jdu cestou z kostí zlomených lidí, jedinečných, kteří mohli dokázat spoustu věcí. Nedostali šanci, to oni je zašlapali, utáhli oprátku okolo jejich krku a s úsměvem na tváři pozorovali poslední výdech a následný konec.

Okolo cesty sedí lidé, jako jsem já, nešťastní, zlomení v jejich očích už není žádná naděje, vše je pryč, jenom prázdnota zůstala. Nemáme šanci k zlepšení, zůstali jsme sami a lidé stále procházejí. Občas se otočí, něco zašeptají a potom už nic, jsme jako zvířátka v zoo. Jsme to, o čem si lidé myslí, že právě toto se jim stát nemůže, ale to stejné jsme si mysleli i my. Byli jsme jako vy a tuhle budoucnost jsme si neplánovali a většinou ani nevíme, jak se to stalo.

Posíláte nás na odvykání, abyste se na nás nemuseli koukat, rozumím, není na nás hezký pohled. Tam jsme všichni spolu a uvědomujeme si, co jsme, nic. Čekáte zlepšení, ne vždy se dostaví a proč asi? Konec tohoto života je zřejmý. Konec jako sladké nic...

Natálie Tůmová, ZŠ Seifertova, Jihlava, 9. třída, téma 1. (Šla jsem tudy už mnohokrát...)

Má matka vstala a posadila se vedle mě se slovy. „Miluji tě, holčičko a nemohu se dívat, jak se trápíš, připadáš si sama. Já jsem tu ale pro tebe. Udělala jsem hodně chyb. Vzájemně jsme kolem sebe pouze chodily, takhle to ale dál nejde. Přála bych si vše napravit a být znovu tvá matka. Odpusť mi prosím.“ V tu chvíli jsem byla nadšená. „Mami, odpustit není tak jednoduché, jsi ale má matka a já si přeji tě milovat.“ Pak už ani jedna z nás neřekla ani slovo. Položila jsem hlavu na její rameno a usnula.

Ráno mě probudil zvuk sirény, přijeli si pro mou matku. Já si rychle dala dávku a jela s nimi, prý jí někdo prodal hašené vápno. Když přijeli, už dávno nežila. Konečně jsem měla matku, a teď nemám nic.

Bezduše jsem se vrátila do domu a koupila jsem si čtyři své normální dávky. Celý obsah jsem si píchla do už rozpíchané žíly. Poklidně jsem se položila na svou matraci. Můj život se pomalu vytrácel. Ačkoli na posmrtný život nevěřím, doufám, že matku opět spatřím a budeme spolu konečně šťastné. Umírání je krásné, heroin udělá vše hezčí.

Prý jsem byla pár dnů v kómatu, ten herák byl něčím řízlej, pomyslela jsem si, a hned druhý den jsem podepsala propouštěcí zprávu. Vracela jsem se do domu a doufala jsem, že je máma živá, nebo že se El vrátila. Pomalu jsem vstoupila dovnitř, nic se nezměnilo, máma nikde a stejně tak i El.

Byla jsem tak neskutečně zlomená, sehnala jsem si dávku, píchla si ji a vyrazila do ulic. Byla tma a poprchávalo, v hlavě se mi mihaly nehezké vzpomínky a sebedestruktivní myšlenky. Proč tu vlastně pořád jsem. To jsem nemohla prostě skončit tím hloupým incidentem. Nevím, kam jít, co dělat a jak žít. Přála bych si projevít emoce, plakat s oblohou. Nešlo to, stala jsem se citově prázdná. Možná jsem vidět, ale uvnitř již není nic. Tělesná schránka bez smyslu k žití. Teď už to nejde, nemohu žít, nezvládnou to. Jsem slaboch. Píchla jsem si dávku, a ta poprvé nezabrala tak, jak měla, už i to, pro co jsem takovou dobu žila, mě odhodilo jako použitou stříkačku.

Vydala jsem se směrem k rybníku, zde žijí mé nejšťastnější vzpomínky z dětství. Posadila jsem se na molo a chvíli jsem se dívala do prázdna. Přemýšlela jsem a ani jsem nevěděla nad čím. Tak takhle to má skončit, k tomuto okamžiku směřoval můj život. Najednou se mnou prohnala obrovská bolest, mé plíce přestávaly spolupracovat, proto to nefungovalo, asi jsem si dala hašené vápno. Našla si mě... V poslední chvíli jsem si vzpomněla na slova muže tak nepodstatného, možná až bezejmenného. Ta slova však byla tak podstatná, že i v této situaci hrála značnou roli. „Všichni se musíme nějak odvrátit od složité reality, nechceme vědět, jak to přišlo. Nikdo nechce myslet na to, jak bojovat, aby dokázal nějak uniknout, uniknout z toho nedozírného moře bolesti. Selháváme ve smyslu, že jsme všechny zklamali včetně sebe. Jsme stejní, cítíme bolest, všichni bloudíme. Život je hodně zmatený, řešení neznám, ale vím, že když to překonáme, všechno bude dobré.“

Přirozené konce bývají dobré, ty předčasné si s sebou nesou sobeckost, zmatení a absenci naděje. Des mots insensés...